

излегнали така . . . Какво ще кажешъ, а?
Преглътналъ другия на сухо слюнка: 'Ба!
Та то се знай — за кефъ би станало попара.'
'Ха, та демецъ на тебъ, тазъ и онази вяра,
салъ сирене и хлябъ не стига? Ти, демецъ . . .,
'Ц! онзи на това: нали споредъ човекъ —
таквозъ се тебъ яде, а мене пъкъ такова.'
Така на приказка, тозъ слово, онзи слово —
че до лобутъ... Тозъ дръжъ и онзи дръжъ, — пердахъ
до Бога! Най-подиръ единъ ги сиремахъ,
случайно татъка минавайки, разтърва.
'Попара — сирене и топълъ хлябъ,' тепърва
едина се отъ тяхъ обажда: 'на колай
дали ще видимъ ний, туй само Господъ знай —
а днеска, види се, че само тый съ лобутя
ще си останеме.' И вашта вура-тута
е за попарата на циганина. Хлябъ
вий още нямате . . . Вамъ, вижда се, че слабъ
е господа, за туй така . . . Потрайте, хора!“
И Левски се засмя и азъ. И на раздора
се тури край. — А правъ, ей правъ си е Първанъ.
Ти на Оборище се дърла кат' разпранъ —
защо? Знамъ, знамъ, потрай . . . Че ти си ималъ право,
не значи още то, че ти си правъ. Наздраво,
не значи! Ние тукъ си гърлото деремъ,
залягаме какъ-какъ народътъ да сберемъ
и да му вдъхнеме въ светото дело вяра, —
а на Оборище такава ти попара
забърка, и сега тукъ въ къщи си се сврялъ
и махналъ си ръка на туй шо си репялъ
съ години. И какъвъ ний примеръ ще дадеме
на тезъ, които ще днесъ-утре поведеме
въ борбата — единъ другъ когато се така
ядемъ? Ти помисли.“

— „Не съмъ дигналъ ръка
нито отъ делото, нито пъкъ отъ народа . . .“